

Arrest

nr. 57 103 van 1 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 november 2009 het Rijk binnen en diende op 9 november 2009 een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kotli Koratana. Sinds 2004 zou u een relatie hebben met Neelam. Op 14 februari 2009 zou u uw vriendin een cadeau gestuurd hebben en zo zou haar familie achter jullie relatie gekomen zijn. Haar broer zou u thuis opgezocht hebben, maar gezien uw afwezigheid zou hij uw familie geslagen hebben. De volgende dag zou deze broer samen met enkele vrienden u in uw winkel opgezocht hebben. Ze zouden u geslagen hebben. U zou naar een ziekenhuis gebracht zijn waarna u naar Lahore naar een oom vluchtte. De zes maanden hierna kende u geen problemen, maar u zou uit angst op verschillende lekken verbleven hebben. U zou besloten hebben om het land te verlaten. U zou over land via Iran en Turkije naar België gereisd zijn,

waar u op 9 november 2009 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een, kopie van uw identiteitskaart voor. Na uw gehoor stuurde u een kopie van een zakelijke overeenkomst door.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde de familie van uw vriendin te moeten vrezen. Dit is een privé en lokaal motief en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent een Pakistaanse staatsburger (wat u aantoonst mits de kopie van uw identiteitskaart), die tot de religieuze meerderheid der soennieten behoort en u zou nooit politiek actief geweest zijn (gehoorverslag CGVS p. 4). U zou geslagen zijn door een broer van uw vriendin daar haar familie tegen jullie relatie was. U haalde in eerste instantie aan, in Pakistan geen enkele vrees te moeten kennen voor de autoriteiten: u zou nooit gearresteerd of aangeklaagd zijn (gehoorverslag CGVS p. 4). Later haalde u echter plots aan dat er mogelijks toch een "FIR" (First Information Report) tegen u zou kunnen bestaan. Het is bevreemdend dat u dit niet zou vermelden toen u expliciet gevraagd werd of er ooit een "FIR" tegen u had bestaan (gehoorverslag CGVS p. 5). Hiermee geconfronteerd beweerde u deze "FIR" en de politie niet te moeten vrezen en dat de "FIR" waarschijnlijk zelfs al gestopt was; dat de familie van uw vriendin voornamelijk dreigde met een aanklacht tegen u (gehoorverslag CGVS p. 5). Wat er ook van zij; het is duidelijk dat u geen vrees diende te kennen voor de lokale of nationale autoriteiten in Pakistan. Niets stond u dan ook in de weg om het gedrag van de broer van uw vriendin aan te klagen en bescherming te vragen bij de verantwoordelijke autoriteiten. U verklaarde dit echter niet gedaan te hebben om problemen te vermijden. Daar niets er op wijst dat deze autoriteiten u hun bescherming zouden ontzeggen, had u zich echter minstens tot hen kunnen wenden met uw problemen, om zodoende al uw beschermingsalternatieven in Pakistan te benutten. U deed dit echter niet. Ook dient opgemerkt dat u dit lokale conflict had kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. U beweerde dat u na het eenmalige incident op 15 februari 2009 gedurende zes maanden op verschillende plaatsen in Pakistan verbleef en tijdens deze zes maanden zou u geen enkel probleem meer hebben gekend (gehoorverslag CGVS p. 5). U haalde hierna aan dat u er over gedacht had een toekomst uit te bouwen in de grote steden van Pakistan, maar dat dit niet mogelijk was daar u daar geen familie heeft (gehoorverslag CGVS p. 6). Nochtans had u eerder tijdens uw gehoor aangegeven een oom in Lahore en een nicht in Wazirabad te hebben, plekken die u geregeld bezocht tijdens de zes maanden na 15 februari 2009 (gehoorverslag CGVS p. 2, 6). Ook wees u er op dat uw huis door de recente zware regen was ingestort. U had uw lokaal probleem en de gevolgen van de regenbuien kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Zoals reeds werd aangehaald heeft u immers familie in enkele Pakistaanse grootsteden, bij wie u al in het verleden kon verblijven.

Voorts bestaan er ook verschillende aanwijzingen dat uw asielaanvraag eerder omwille van economische redenen was ingegeven dan wegens een gegronde vrees voor vervolging. Er werd u gevraagd of u ooit een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani) had aangevraagd, maar u ontkende dit (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). Nochtans blijkt uit publieke gegevens (via de website van nadra, de overheidsorganisatie die deze kaarten uitvaardigt) dat u in oktober 2008 een dergelijke kaart heeft aangevraagd in Athene, Griekenland en dat u deze kaart in november 2008 kreeg. U had in eerste instantie geen verklaring voor deze vaststelling (gehoorverslag CGVS p. 6). Hierna verklaarde u dat uw familie contacten heeft in Griekenland en dat jullie deze contacten hadden aangesproken zodat iemand van uw familie zich wegens economische redenen aldaar zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS p. 7). Tevens haalde u tijdens uw gehoor aan dat u zware schulden was aangegaan om naar Europa te komen (gehoorverslag CGVS p. 6, 9). De vaststelling dat uw familie reeds in het verleden pogingen ondernam om een familielid naar Europa te sturen omwille van economische redenen, breekt het geloof in uw ingeroepen vrees verder af. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart vormt enkel een begin van bewijs omtrent uw identiteit en nationaliteit. De zakelijke overeenkomst voegt niets wezenlijks toe, buiten dat u in juni 2009 nog in Pakistan was. Deze vaststelling neemt niet weg, dat u mogelijk reeds in oktober 2008 in Griekenland was en dat u uw NICOP zelf heeft aangevraagd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending "*van de materiële motiveringsverplichting*". Hij onderwerpt derhalve de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek.

2.3. Verzoeker roept eveneens een schending van "*het zorgvuldigheidsbeginsel*" in. Dit beginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt een faxkopie van zijn identiteitskaart voor, maar laat na zijn originele identiteitskaart voor te leggen, terwijl hij nog steeds contact heeft met zijn achtergebleven familie in Pakistan en hij geen problemen had met zijn overheid. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk een dure, illegale en gevaarlijke reis over land via Iran en Turkije te moeten maken wanneer hij een paspoort kan verkrijgen. Verzoekers bewering illegaal gereisd te hebben wordt verder ondermijnd door zijn gebrekkige kennis over dorpen en steden op de reisweg (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) en hij niet aannemelijk kon maken een dergelijk reis ervaren te hebben. Ten slotte wordt verzoekers geloofwaardigheid geheel ondermijnd door de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat op oktober 2008 een NICOP in Athene werd aangevraagd op naam van verzoeker en deze identiteitskaart in november 2008 werd uitgereikt. Verzoekers ontkenning in het verzoekschrift ooit in Griekenland te zijn geweest en zijn plotse verklaring dat zijn vader in 2007 de identiteitskaarten van verzoeker en zijn familieleden aan een familielid in Griekenland had bezorgd, terwijl hij tijdens het CGVS-verhoor had ontkend familie te hebben in Europa (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) ondergraaft verder verzoekers geloofwaardigheid. Ten slotte toont verzoeker niet aan dat de Pakistaanse overheid een identiteitskaart voor in het buitenland verblijvende Pakistani uitreikt op basis van een nationale identiteitskaart en hierbij geen paspoort moet voorgelegd worden. Hoe dan ook indien de afgifte van de NICOP op naam van verzoeker, zoals verzoeker voorhoudt, op zich verzoekers verblijf in Griekenland niet bewijst, dan is dit een ernstig en objectief gegeven dat verzoeker zich in oktober-november 2008 in Griekenland bevond, wat niet weerlegd wordt en dus staande blijft. Bovenstaande vaststellingen breken de algehele geloofwaardigheid van verzoeker af.

3.2. Volledigheidshalve kan er op gewezen worden dat de documenten toegevoegd aan het verzoekschrift geenszins de bevindingen kunnen wijzigen. De bankuittreksels tonen niet aan dat verzoeker in 2008 in Pakistan was, enkel dat er verrichtingen gebeurden wat eveneens via elektronisch bankieren of via volmacht kan. De onvertaalde “zakelijke overeenkomst” heeft geen officieel karakter en weegt niet op tegen de afgifte van een identiteitsdocument door de Pakistaanse overheid.

3.3. Verzoeker stelt vervolging te vrezen omwille van problemen met de familie van het meisje waarmee hij sinds 2004 een geheime relatie had.

3.4. Verzoekers probleem is privé, gemeenrechtelijk en lokaal van aard. Verzoeker behoort als soenniet tot de religieuze meerderheid, hij was nooit politiek actief (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), had geen problemen met de Pakistaanse overheid en werd nooit gearresteerd of aangeklaagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoeker zijn verklaringen zonder de nodige toelichtingen aanpast en verandert wanneer doorgevraagd wordt. De abrupte wijziging, die in het verzoekschrift wordt bevestigd, dat er wel een FIR tegen hem zou kunnen bestaan maar *“Er wordt niets mee gedaan, ik ga ervan uit dat ze gestopt is”* kan bezwaarlijk overtuigen en is onvoldoende om een vrees voor gerechtelijke vervolging aannemelijk te maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). De faxkopieën van zakelijke documenten bieden geen ondersteuning voor verzoekers asielrelaas. De ernst van verzoekers voorgehouden problemen wordt verder afgebroken nu hij niet meende in Pakistan bescherming te moeten inroepen terwijl hij geen problemen met de Pakistaanse autoriteiten aannemelijk maakt. De loutere bewering uit het verzoekschrift dat verzoekers vader meerdere keren naar de Nazim ging, ontslaat verzoeker hoe dan ook niet van zijn verplichting enige andere vorm van nationale bescherming aan te spreken. Waar verzoeker volhoudt *“geen bescherming te kunnen bekomen van zijn autoriteiten”* kan hij derhalve allerminst overtuigen. Overigens indien verzoeker lokale problemen heeft met de familie van zijn vriendin kan hij zich elders in Pakistan hervestigen, te meer nu hij familie heeft in Lahore en Wazirabad en hij na zijn vlucht uit Kotli Koratana nog gedurende zes maand ongestoord in Pakistan kon leven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker betwist, noch weerlegt de mogelijkheid van interne hervestiging niet. Derhalve maakt verzoeker bezwaarlijk aannemelijk dat zijn voorgehouden persoonlijke problemen in nexu staan met de criteria vermeld in het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

3.5. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift voorts tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing en waar tevens terecht wordt gewezen op verzoekers financiële noden en economische motieven.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en stelt *“Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

4.2. Verzoeker meent dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal niet afdoende werd gemotiveerd *“Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 §2 onderzocht werd”*. Verweerder merkt dienaangaande terecht op *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009; RvV, nr. 20.745 van 18 december 2008)”*.

4.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Noch uit verzoekers verklaringen en neergelegde stukken, noch uit het administratief dossier blijkt geenszins dat er Pakistan sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK